SESSİZ ÇIĞLIK

İlhan Kurnaz

Tilki Kitap

tilki
Kitap

SESSİZ ÇIĞLIK
İlhan Kurnaz

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Nuri Çam

1. Basım, İstanbul, Ekim 2026
ISBN: 978-625-3600-18-1
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SESSİZ ÇIĞLIK

İlhan Kurnaz

YAZAR HAKKINDA

İlhan Kurnaz, ortaokul yıllarında şiir ve kısa öyküler yazarak edebiyat yolculuğuna adım attı. Gençliğin verdiği enerjiyle, kısa ve net anlatımın cazibesiyle şiire yöneldi, çok sayıda aşk şiiri kaleme aldı. Yayımlanmış üç şiir kitabıyla edebiyat dünyasında kendine özgü bir ses oluşturmuştur.

Ayrıca romanlarında yansıttığı temalar ile dikkat çekmekte, toplumsal konuları roman tadında işlemektedir. Böylece bireysel duygular ile toplumsal hafızayı harmanlayarak okurlarına hem edebi hem de düşünsel bir yolculuk sunar.

Son yıllarda ise içinde biriktirdiği projeleri birer birer hayata geçirmekte, kalemini yalnızca bireysel duyguların değil özgürlük arzusunun ve kuşaklar arası mirasın da sesi hâline getirmektedir. Onun için edebiyat, hem kişisel bir yolculuk hem de bir halkın hafızasında iz bırakma çabasıdır.

Yağan yağmurun etkisiyle karakolun etrafı balçık hâlini almış, dağdan süzülüp gelen suyun rengi bile değişmiş, toprağın rengini almıştı. Dağın kucağına konuşlandırılan karakol, ovayı kuş bakışı görüyordu ama dağların eteklerinde sınır boyunu kuşatan dar vadiyi göremiyordu. Ne kadar tedbir alınırsa alınsın, vadinin içinden geçen hiçbir şeyi fark etmek imkânsızdı. Kaçak yapan tüm kervanlar bu noktayı kullanır, sınırı çok rahat geçerdi. Bu noktanın tek kontrol noktası vardı ve burasını her gün kontrol altında tutmak ise çok güçtü. Bunun için çok sayıda askerin olması ve nöbetçi sayısının artırılması gerekiyordu. Ancak bu tedbiri bu karakolda almak çok zor, hatta imkânsızdı.

Karakola yeni atanan Komutan Antoini ise buna çok kolay bir çözüm bulmuş ve her şeyi kontrolü altına almıştı. Vadiye girişi sağlayan köyden birkaç kişiyi muhbir olarak tespit etmiş ve onlarla anlaşmıştı. Köyden vadiye giden şüpheli bir geçiş olduğunda doğrudan Antoini'ye haber ulaşıyor, o da vadinin en zayıf yerinde onları karşılıyordu. Daha önce ellerini sallaya sallaya giden kaçakçılar artık bir kuş gibi avlanıyor, cezalarını çekiyor ve her seferinde büyük kayıplar veriyorlardı.

Sonbaharın bitmekte olduğu, yağmurun yine bardaktan boşanırcasına aktığı o gün, karakola bir ihbar gelir ve karakol teyakkuza geçer. Vadinin en zayıf noktasında tedbirlerini alan askerler, avlarını beklemeye başlarlar.

Karakol komutanı Antoini ise yine bir şeylerin avlanacak olmasının sevinciyle odasında purosunu tüttürürken, ayaklarını tahta masasının üzerine dayamış, odasının camından akıp giden yağmur damlalarını seyrediyordu. Gözlerinde ışıltılar açıyor, kalbinde mutluluklar ardı ardına doğuyor, şakakları bile mutlulukla sarhoş olmuş gibi hareketlerini kontrol ede-

miyordu. Ne kadar zeki bir insan olduğunu her seferinde aklından geçiriyor, kurduğu sistemin ise dahiyane olduğunu her fırsatta kendine hatırlatıyor, kendisiyle aşık atılmamasını tembihliyor ve gurur duyuyordu.

Biraz bencillik ve kendini beğenmişlik vardı ama aslında haksız da sayılmazdı. Yıllardır kontrol edilemeyen bir olguyu küçük bir dokunuşla kontrol altına almıştı ve takdiri de almak istiyordu. Böylesi duygular içinde darmadağın olmuşken kapı vuruldu ve 'gir' demeden asker karşısında yer aldı.

"Komutanım, Suriye'ye geçmek üzere olan bir grup kaçağı yakaladık ve nezarete attık. Emirlerinizi bekliyoruz," diyerek selam durmuş, komutanın ağzından dökülecek kelimeleri can kulağıyla dinlemeye geçmişti.

"Tamam, anladım. Siz ifadelerini alın, tespitleri tutanak altına geçirin. Her şey bitince bana haber verin, ben de bir göz atarım," derken tabiri caizse bıyıklarının altından kıs kıs gülüyordu. Buraya geleli çok kısa zaman olmuştu ama güzel bir başarı yakalamış, bir sürü malzeme teslim almıştı. Tütünden elektronik eşyalara, deriden yapılmış hediyelik eşyalara, stratejik ürünlerin hammaddelerine kadar pek çok şeyi yakalamıştı aslında.

Bu kez yakalananlar, Baran ve yanında bulunan arkadaşlarıydı; şimdi karakolda demir korkuluklar arasındaydılar. Baran ilk defa böyle bir şey yaşıyor, olanları gururuna yediremiyordu. Ama bazen de düşünüyordu: Karşılarında bir devlet vardı ve ona rağmen yapmamaları gereken bir şeyi yapıyorlardı. Fakat bu bölgenin kaderi buydu. Yıllardır kaçakçılıkla beslenmişler, bu âdeta meslekleri olmuştu.

Geçmişe baktıklarında bir sürü insan uzuvlarını kaybet-

miş, bir sürü kişi tutsak edilmiş, bin bir türlü işkenceye maruz kalmışlardı. Ama bu hiçbir zaman bitecek gibi görünmüyordu. Coğrafyanın azizliği ise buna ekmek tuz oluyordu; âdeta "Hadi gel, seni bekliyorum, istediğin her şey bende saklı" der gibiydi. Onlar da nesillerdir bunu yapıyorlardı.

Bazen küçük bir obje, bazen paha biçilmez bir eserdi; ama yapılan şey hep aynıydı. Yakalanmadan geçmek bir zafer kazanmak kadar değerliydi. Yakalandığında ise "Hiçbir şey bilmiyorsun, kimseyi görmedin, ilk defa buradaydın ve çok pişmansın." Sorulan her sorunun cevabı buydu. Her ağızdan bu cümleler dökülüyor, yöneten kudret bunları bildiği hâlde daha başka işlerle uğraşmaktan bunlara fırsat bulamıyordu. Yaşananlar böylece kader olarak idrak edilmesine vesile olmuştu.

Bu kez her şey başkaydı ve sanki her şey yeni baştan yazılıyordu. Bir tarafta Antoini, yeni komutan; bir tarafta ise yıllardır kervan ticaret yapan Baran vardı. Bu dünyada birisi fazlaydı ama hangisinin kaybolup gideceği bir bilinmezlik içindeydi. Şimdi tüm kozlar Komutan Antoini'nin lehineydi ama Baran da yenilir yutulur cinsten değildi. Bu işi uzun zamandır yapıyordu ve çok komutan görmüş, çok kez sınırdan geçmişti.

Askerlerin suratları asıktı; gözlerinde ne bir ışıltı ne de bir ışık vardı. Hayatlarından vazgeçmiş gibiydiler, sanki zorla orada bulunduruluyorlardı. Baran, hepsini baştan ayağa süzmüş, yarenlerine "Siz sessiz kalın" der gibi işaret etmiş ve direksiyona kendisi geçmişti. Askerler oldukları yerde durmuşlar, en zayıf, en güçsüz kimdi diye bakıyor, kendilerine kurban seçiyorlardı.

Baran "Onları bırakın, beni komutanınızla görüştürün. Ona anlatacaklarım var," diyerek yanındakilerin ifadelerinin

alınmasını engellemeye çalışıyordu. Görevli askerlerin en önünde bulunan sert bakışlı, kaşları çatık suratsız asker, Baran'a öfke ve nefret dolu bir bakış atarak mırıldanmaya başladı:

"Ne yapacaksın komutanla? Biz önce ifadelerinizi alalım, zaten komutan sizi görecek merak etme," derken yanında bulunan askere sert bir bakış attı ve kısık bir sesle, "Git komutana haber ver. 'Tutuklulardan biri sizi görmek istiyor' de. Sanki komutan bunları dikkate alıp konuşacak da…" dedi. Burun bükerek alaycı bakışını Baran'ın gözlerine odaklamıştı.

Birkaç dakika süren bakışmalardan sonra giden asker telaşlı bir şekilde dönerek diğerinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Söylenenleri işittiğinde bakışları sertleşti, gözlerini kıstı ve Baran'a daha da sert bakmaya başladı. Duymak istediği şeyler bunlar değilmiş gibi tavırları her hâlinden belli oluyordu. Ne vardı sanki, önceki tutuklular gibi bunları sorguya alsalar, bir güzel dayaktan geçirip ellerinde ne varsa alıp bölüşselerdi. Böylece birçok ihtiyaçlarını giderir, biraz da olsa ailelerini mutlu ederlerdi.

"Hadi gel bakalım, komutan görecekmiş seni," derken diğerlerine demir parmaklıkları açması için işaret etti. Demir parmaklıklar açıldığında Baran olduğu yerde durdu, üzerini düzeltti ve kapıya yöneldi.

"Dur, bekle. Öyle başını alıp gidemezsin, üzerini bir daha arayalım, sonra beni takip edersin," diyerek eliyle Baran'ın göğsüne dokunarak durdurdu. Sağ yanında duran hemen atıldı ve tekrar üzerinde arama yaptı. Sonra 'beni takip et' der gibi bir bakış attıktan sonra kapıdan dışarı çıktı ve Baran onu takip etti.

Asker, üzerinde **Komutan** yazan kapının önünde bir an

durdu, kapıyı vurdu ve 'gir' komutunu duyduğunda içeri girdi. Baran'a işaret ederek yanında durmasını istedi.

"Komutanım, sizi ısrarla görmek isteyen şahsı getirdim," diyerek komutanına baktı.

Komutan "Tamam, sen çıkabilirsin," diyerek çıkması için işaret etti. Sonrasında Baran'a dönerek eliyle oturmasını istedi.

"Beni görmek istemişsin Baran Efendi, buyur seni dinliyorum," diye sözlerini tamamlarken, gözlerine kararlı ve anlamlı bir bakış atarak masasında bulunan dosyaları karıştırmaya başladı.

"Kim olduğumu bildiğine göre ne kadar kudretli olduğumu da bilirsin sanırım. Her şeyi tekrar anlatayım mı, yoksa direkt konuya girip olaya çözüm mü bulalım?" diye sözlerini bitirirken komutanın gözlerine bakıyordu Baran. Komutan başını kaldırarak aynı bakışla karşılık verdi.

"Açık sözlüsün, bu çok hoşuma gitti. Seninle anlaşmak kolay olacak," diyerek biraz duraksadı ve tekrar konuşmaya başladı.

"Benim iznim olmadan burada bir adım atamazsınız. Eğer bu işi yapmaya, para kazanmaya devam etmek istiyorsan hakkımı isterim. Yaptığın ticaretten hakkımı alırım. Bu sefer elindeki malların bir kısmını alarak seni rahat bırakacağım ve bir sonrakinde yine hakkımı isterim," diyerek sözlerini tamamlarken ne kadar kararlı olduğu bakışlarındaki sertlikten belli oluyordu.

"O zaman birer kahve içelim, o arada da işleri halletsinler; seninkilerle benim askerler," derken gür sesiyle "asker" diye seslendi. Kapı açıldı, asker saygı duruşuna geçerek komutanın emirlerini beklemeye başladı.

"Evladım, bize kahve getirin ve nezarette bulunanları çıkarın. Hayvanların üzerindeki malzemelerin bir kısmını depoya alın, sonra da Baran'a yol verin, gitsin," diye sözlerini tamamlarken Baran'ın gözlerine baktı ve eliyle askere çık işareti yaptı.

Onlar kahvelerini yudumlarken, nezarethanede bulunan Baran'ın arkadaşları dışarı çıkarılmış; kervanda bulunan malzemelerin bir kısmı askerlerin talimatıyla indirilip depoya taşınmış, hayvanların yemleri ise yenilenmişti.

Baran, komutan ile birlikte dışarı çıktığında karşılarında arkadaşları sıraya girmiş bir şekilde onu bekliyordu. Askerler ise sürekli bir şeylerin peşinde koşuşturuyorlardı. Komutan ile tokalaşıp vedalaştıktan sonra hep birlikte dışarı çıkarak yollarına devam ettiler.

Baran, Komutan Antoini ile böyle tanışmış ve yıllar boyunca kervan taşımacılığına devam etmişti. Bu tanışıklıktan sonra Baran işini daha da büyütmüş, çok paralar kazanmıştı. Komutan Antoini ile de çok sıkı dost olmuşlardı. Yanına gittiğinde odasına çat kapı girebiliyor, sürekli şakalaşıyor, dışarıda görüşüyorlar; yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu. O kadar ileri gitmişlerdi ki; ailevi konularını dahi birbirleri ile konuşuyor, birlikte çözüm bulmaya çalışıyorlardı.

Güneş, vadinin üzerine altın bir örtü seriyor; toprak derin bir nefes almış gibi kabarıyor, ağaçların dalları yeni yapraklarla titriyordu. Çimenler, sanki gökyüzünden dökülen ışığı içmiş, yemyeşil bir halıya dönüşmüştü. Kuşlar, böcekler, rüzgâr… Hepsi aynı anda doğanın senfonisine katılmıştı.

Komutan ise bu canlılığın ortasında, ağır adımlarla yürüyordu. Üzerinde kamuflajı, boyalı botları, omzunda palaskası vardı ama ruhu bu baharın coşkusuna eşlik etmiyordu. Vadi-

nin güzelliğine bakarken gözlerini kısmıyor, sanki doğaya danışıyormuş gibi düşüncelerini serbest bırakıyordu.

Son zamanlarda yüzünde bir tebessüm görünmez olmuştu. Görevler onu çevresinden koparmış, insanları tanımaya fırsat vermemişti. Kimin kim olduğunu bilmeden yaşamak, onu içten içe yormuştu. En çok da kızı için… Artık evlenme çağına gelmişti. Ama komutan, "Gelin, kızımı alın" demeyi kendine yakıştıramıyordu. Tanımadığı insanlara kızını emanet etmek hem gururuna hem de baba yüreğine ağır geliyordu.

Vadinin sessizliği içinde, doğanın uyanışıyla kendi içindeki sıkışmışlığı yan yana duruyordu: dışarıda bahar, içinde kış…

Çayını karıştırırken kaşığın çıkardığı ses, vadinin sessizliğine karışıyordu. Gözleri hâlâ aynı noktada, düşünceleri ise bir düğüm gibi sıkışmıştı. Çözüm arıyor ama bulamıyordu.

Birden, "Komutanım!" diye bağıran sesle irkildi. Az önce çay getiren asker, nefes nefese koşarak yanına geldi. Selam durdu, elindeki telefonu uzattı.

"Telefonunuz çaldı, komutanım."

Komutan telefonu aldı. Ekranda üç cevapsız arama… Demek ki arayan kişi kararlıydı. Kilidi açtı, ismi görünce kalbi hızlandı: Baran. Hiç bekletmeden geri aradı.

"Baran, dışarıdaydım, duymadım. Asker getirince gördüm aradığını," dedi, gözleri hâlâ vadiye dalmışken. Baran'ın sesi karşıdan geldi.

"Antoini, yarın Lübnan'a geçeceğim. Oradaysan sana uğrayayım, kahveni içeyim diyorum."

Komutanın gözbebekleri büyüdü, avuçları terledi.

"Tamam Baran, beklerim. Başım gözüm üstüne," dedi.

Vadinin rengi değişmişti sanki. Doğa aynı doğaydı ama onun gözünde başka bir anlam kazanmıştı. İçindeki düğüm, Baran'ın aramasıyla daha da sıkılaşmıştı. Elindeki bardağa baktı, içindeki çayı etrafa saçtı. Kafasını kaldırıp karakola baktı ve yavaş adımlarla o tarafa yöneldi. Aynı düşünceler ve sorunlarla odasına geldi, masasına geçip oturdu. Peşinden asker, elinde bir bardak çay ile kapıyı vurup içeri girdi ve bardağı hiçbir şey söylemeden komutanın masasına bıraktı. Kafa selamı vererek arkasını döndü ve kapıyı kapatarak çıktı.

Oturduğu yerden dışarıya bakıyor, az önce aklına gelen düşünceyi irdeliyordu. Bunu Baran'a söylemeden önce kendi kafasında iyice tartmak ve sonrasında ona anlatmak istiyordu. Önemli bir konuydu ve o da dostuydu; onu kırmak istemiyordu. Kafasına yer eden bu düşünceyi gerçekleştirebilirse çok iyi olacaktı. Bu dostlukları daha da pekişecek, ileriki dönemlerde ters düşseler bile birbirlerine herhangi bir şey yapamayacaklardı.

Komutanın neşesi her geçen dakika biraz daha yerine geliyor, biraz daha keyifleniyordu. Konuyu henüz eşine bile söylememişti ama onun lafının üzerine kimse laf edemezdi. O istedi mi, o iş olurdu.

"Asker! Baksana oğlum," diye seslenirken masasına biraz daha yerleşti.

"Bana bir kahve getirin," diyerek eliyle kapıda bekleyen askere işaret etti. Kahvesini içerken masasındaki dosyaları da kontrol etmeye, eksik imzalarını tamamlamaya başladı.

Baran, Lübnan'a geçtiğinde Yasir'in evinde kalır, başka bir yerde kalmazdı. Yasir'le bir alışveriş sırasında tanışmış, sonrasında dost olmuşlardı. O gün de Yasir'in aracıyla karakola

geldiler. Yasir dışarıda beklemek istediğini, içeri girmeyeceğini söyledi Baran'a.

"Tamam Yasir, benim işim biraz sürer, seni de bekleteceğim kusura bakma," diyerek gözlerinin içine baktı ve başka bir şey demeden karakola girdi. Nöbetçi asker gülerek karşıladı Baran'ı.

"Hoş geldiniz Baran, komutanım odasında sizi bekliyor," dedi. Baran, kapıyı hafifçe vurup komutanın odasına girdi. Selamlaştılar, hâl hatır sordular ve kahvelerini içmeye başladılar.

"Antoini, bayağı bir elektronik eşya var. Onları Suriye tarafına geçirmem gerekiyor, nasıl yapalım, ne dersin?" diye söze girdi.

"Parça hâlinde katırlarla geçirirsin, o günkü nöbetçileri ayarlarım, sıkıntı olmaz. Asıl ben seninle başka bir konuyu konuşmak istiyorum," derken dudakları bükülüyor, lafı ağzında eveleyip geveliyordu.

"Baran, benim kızımı tanıyorsun; on beş yaşında ve okuyor, biliyorsun. Ama bir sorun var, bunu ancak seninle çözebiliriz. Nida komşuya âşık olmuş. 'Onunla evleneceğim' deyip duruyor ve laf anlatamıyorum. Geçen kafasını gözünü kırdım, bir sürü ceza verdim; on beş gündür okula da göndermiyorum ama hâlâ inat ediyor, 'Onunla evleneceğim' diye. Beni bu dertten kurtar. Kızımla senin evlenmeni istiyorum. Senden daha iyisini bulamam. Bu evlilikle dostluğumuzun yanında bir de hısım oluruz," diyerek anlatması gerekeni bir çırpıda anlattı.

"Tamam da Antoini, olur mu? Benim yaşım ona göre biraz ileride biliyorsun. İyi düşündün mü? Sonra birbirimizi kırmayalım," derken, vereceği cevabı bildiği hâlde merak ediyormuş gibi Antoini'nin gözlerine bakıyordu.

"Hadi Baran, git hazırlıklarını yap. Ben de bizimkilere söyleyeyim, hazırlıklarını yapsınlar. Benim de gönlüm rahat etsin. Ne zamandan beri kadınların sözü dinlenir oldu da benim haberim yok?" derken gözlerine mutluluk dolmuş, keyfi yerine gelmişti. Bir bakıma kara kutusunun kapağını açılmamak üzere kapatmış, kızını ise evlendiriyordu. "Bu yazın çok güzel geçeceği daha şimdiden belli oldu," cümleleri dilinin ucundan dökülmüştü.

O akşam evine giderken âdeta uçuyor gibiydi. Kapıdan girdiğinde eşi her zamanki gibi gülücüklerle karşıladı. Ayakkabısını, parkasını çıkarmasına yardım etti. Lavaboya geçerek ellerini yıkayıp üzerini değiştirmek için odasına gitti. Mutfağa geldiğinde yüzünden gülücükler eksik olmuyor, dudaklarından şarkılar mırıldanıyordu. Yerine oturduğunda kızıyla göz göze geldi, kızı iki elini açarak:

"Hayırdır baba, çok neşelisin bugün? Ne kadar zamandır seni böyle görmedik, bu neşenin sebebi nedir?" diye daha sözünü tamamlamadan mutfak tezgâhında çorbaları dolduran karısı hemen atıldı:

"Gerçekten, Antoini, kızın da dediği gibi seni ilk defa bu kadar mutlu görüyoruz. Bu mutluluğunu neye borçluyuz acaba?" diyerek sözlerini tamamlarken bir taraftan da kızına baktı, mimikleriyle merakını belli etmişti. Kızı ise hiç ses etmeden sadece iki elini açarak boynunu bükmüştü.

Antoini hiçbirine cevap vermedi, masada bulunan ekmeğin kenarından koparak midesine indirdi. Üzerine de kâsede bulunan yoğurttan bir kaşık alarak takviye olarak gönderdi. Eşi çorbasını masasına bırakırken hâlâ gözlerine bakıyor, kafasını sallayarak az önce kendisine sorulan soruya cevap arıyordu.

Hiç aldırış etmeden çorbasını içmeye başladı. Yemek bitinceye kadar hiç konuşmadılar.

Yemeğini ilk bitiren Nida oldu ve müsaade isteyerek mutfaktan ayrıldı. Son dönemlerde kızları onlarla birlikte bulunmaz, yemeğini yedikten sonra odasına çekilir, çağrılmadığı sürece yanlarına gelmezdi. Aralarında uçurumlar oluşmuş, son olaydan sonra babasından yediği dayak da her şeyin tuzu biberi olmuştu.

Karısı masayı toparlamaya başlamıştı.

"Canım, bırak masayı toplamayı hele, otur karşıma da biraz konuşalım seninle. Bu kızın hâlleri son dönemlerde hiç iyi değil ve her geçen gün bizden biraz daha uzaklaşıyor. Onun evlenmesine onay vereceğim ama benim istediğim kişiyle. Onu bir Türk dostumla evlendireceğim. İki ay sonra düğünü yapılacak, ona göre hazırlıklara başlayın. Ne ihtiyacınız varsa gidin çarşıdan istediğiniz dükkândan alın, ben sonra onlarla hesaplaşırım," derken eşine bakmıyordu, gözlerini masaya dikmişti.

"Anlaşıldı mı hanım, yoksa tekrar edeyim mi?" derken bir yandan eşine bakıyor, bir yandan ise gür sesiyle söylediklerinin anlaşılıp anlaşılmadığına teyit istiyordu.

"Sen bilirsin, nasıl dersen öyle olsun ama bu kızda başka hâller var, haberin olsun. Sonra söylemedin deme bana," derken masadan aldığı tabakları tezgâha bırakıyor, ağzının içinden konuşmaya devam ediyordu.

"Zaten birkaç aya düğünü yapılır ve kocasının evine gider. Sen yarın ona söyle, o da hazırlığını yapsın, okumak isterse de kocasını evinde, eşi izin verirse okusun" diyerek yerinden kalktı. Mutfak kapısına geldiğinde olduğu yerde durdu, başını sert bir şekilde çevirerek:

"O adamın ismini bu evde duymak istemiyorum. Kızına söyle beni deli etmesin. Milletin içinde başımı yere eğdirmesin, onu bir dakika bile yaşatmam ve o adamla ikisini bir eder derilerini yüzerim," diyerek kapıyı çarparak gitti.

Evin içinde adı konmayan bir ölüm sessizliği vardı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor, tek kelime dahi çıkmıyordu. Antoini televizyonun karşısına geçmiş, kanepeye uzanmış, bazen dizi seyrediyor, bazen de gözleri kendiliğinden kapanıyor; bir müddet sonra tekrar hiçbir şey olmamış gibi izlemeye devam ediyordu. Karısı Ayla Hanım ise kocasının meyvesini yanına koymuş, kendisi de bir bardak çay almış, diğer kanepede oturuyor, elinde iğne iplik bir şeyler dikiyordu.

Sabah uyanıp yatağında doğrulduğuna, oraya nasıl geldiğini dahi hatırlamıyordu Antoini. Gözlerini ovalayarak yatağından kalktı ve lavaboya gitti. Elini yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladıktan sonra tekrar odasına gelerek elbiselerini giydi. O giyinmeye çalışırken Ayla Hanım da uyanmış, doğrulduğu yerden eşine bakıyordu.

"Erken değil mi daha Antoini?" derken bir taraftan da kapalı perdenin arkasından dışarısını görmeye çalışıyordu.

"Değil, gitme zamanım geldi. Sen kızla konuş, haberi olsun ve hazırlansın, benim yüzümü eğdirmeyin dosta düşmana karşı," diye sözlerini bitirdiğinde dış kapıya yönelmişti bile. Ayla Hanım apar topar yatağından fırladığı gibi kocasının yolunu kesti, iki elini göğsüne yasladı ve başını bükerek:

"Kim bu adam beyim, tanıyor muyuz? İn midir? Cin midir? Ne deyim kıza ben?" derken gözlerini kocasının gözlerinden çekerek yerle çakıştırdı. Antoini, eşinin ellerini sağ eliyle göğsünden alıp bırakırken:

"Ne diyorsam o; başka bir yolu yok, başlayın hazırlıklara," cümlesi ağzından çıktıktan sonra başka bir şey konuşmadan botlarını bir çırpıda giydi ve kapıyı açarak çıkıp gitti. Ayla Hanım olduğu yerde durmuş, açık kapıdan kocasının arkasına bakıp kalmıştı. Bir müddet sonra kendini toparladı, kapıyı kapattı, mutfağa gelerek sandalyeye oturdu. Kafası karışmış, ne yapacağını bilemez hâle gelmişti. Bir tarafta kocası astığı astık kestiği kestik hâliyle burnundan kıl aldırmıyor, diğer tarafta daha on beş yaşında kendi kuzusu vardı. Nasıl anlatacaktı kızına, "Baban seni başka birisiyle evlendirecek, sana bir koca bulmuş, 'Hazırlansın' dedi" mi diyecekti? Ya da kızına sarılıp gözünde yaşlar kalmayıncaya kadar ağlayacak mıydı? Hangisini yapması gerektiğini bilemiyordu, iki arada bir derede kalmıştı.

Oturduğu yerde zamanın akışını unutmuştu. Hayatı, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyor; her anı tek tek sıralanıyordu. Sonra kızını ilk kez kucağına aldığı o an geldi aklına. Mis gibi bebek kokusu hâlâ burnundaydı; her sarılışında belleğini yeniden sarıp sarmalayan bir hatıra. Ne zaman korksa ne zaman içi ürperse, kızına sarılıyor; o kokuyu içine çekiyor ve dünyayı unutuyordu.

Kocası çıkıp, "Evlendireceğim, Türkiye'ye gelin gidecek," diyordu. "Ne yani, ben kızımı istediğim zaman göremeyecek miyim?" diye haykırmak istedi, ama sesi boğazında düğümlendi. Bir kapıya, bir mutfak camına baktı. Bir ürperti sardı bedenini; ruhu üşüdü, elleri titredi. Kalktı, bir bardak su doldurdu, yavaş yavaş içti. Sonra cama yaklaştı, ellerini pervaza koydu. Dışarıda çocuklar koşuşturuyordu; ortalık ısınmış, güneş yüzüne doğrudan vuruyordu.

Ayla Hanım camdan dışarıyı seyrederken nefes almaya, kendini toparlamaya çalışıyordu. Bir anda camın önünden bir asker geçti; birkaç saniye sonra evin zili çaldı. Kocasının bir

şey unuttuğunu düşünerek kapıya koştu. Hem koşuyor hem de söyleniyordu. Sözlerini bitirmemişti ki kapıyı açmasıyla birlikte Toni'yle göz göze geldi. Biraz duraksadı; yüzü buruştu, gözleri hayretle büyüdü.

"Selam yenge, girebilir miyim?"

"Aaa Toni, girsene," diyerek kenara çekildi. Toni doğrudan mutfağa geçti ve her zaman abisinin oturduğu yere oturdu.

"Çay hazırlamıştım, doldurayım mı? İster misin?" dedi. Bir yandan da bardağı doldurmuştu. Elindeki çayı Toni'ye uzattı. Dumanları yüzüne doğru yükselirken kokusunu içine çekti ve yengesine bir kez daha baktı.

"Yenge, abim çok sinirli, hiç böyle görmemiştim. Nida'ya ateş saçıyor. 'Asla evden çıkmasın, yaşadığına pişman ederim, canını alırım,' diyor."

"Sen de bilirsin, bizde böyle şeyler olmaz. Erkek ne derse o olur. Nida evden çıkmasın. Ne ihtiyacınız varsa bana söyleyin, ben hallederim. Başımızı belaya sokmayalım, ne olur, fırsat verme buna," dedi. Bakışlarında bile korku, hiddet ve tehdit vardı. Ayla hiçbir şey söylemeden dinliyor, ufak ufak çayını yudumluyordu. Ne içtiğinin farkında bile değildi; sadece kendine hâkim olmaya ve kendilerine dayatılan şeyleri hazmetmeye çalışıyordu.

Bu sırada Nida uyanmış, yatağından doğrularak banyoya gitmişti. Uyku sersemliğiyle hiçbir şeyin farkında olmamıştı. Ancak dönüşte amcasının sesini duyunca mutfağa yöneldi. Kendisi hakkında konuşulduğunu işitince kapının yanında durarak söylenenleri dinledi.

"Amca, ne olur sen bari yapma. Ben başka biriyle evlenmek istemiyorum. Benim bir sevdiğim var ve o da beni çok sevi-

yor. Başkasıyla evlenemem. Yalvarırım sana, yardım et lütfen," dedi. Amcasının önünde dizlerinin üzerine çökmüş, ellerine sarılmış, âdeta yalvarıyordu. Ama söyledikleri bir kulağından giriyor, diğerinden çıkıyordu.

"Nida kızım, senin 'seviyorum' dediğin adam evli ve çocukları var. Ondan da vazgeçtim, adam çok yaşlı; asla böyle bir şeyi kabul edemeyiz. Sakın yanlış bir şey yapayım deme, seni kaybetmek istemeyiz. Sen bizim için değerlisin ve öyle de kalmalısın. Baban benim gibi konuşmaz, sen de biliyorsun; o bir anda parlar ve her şeyi bir çırpıda alabora eder," derken Nida'nın başını sol eliyle okşadı. Sonra Ayla Hanım'a dönerek:

"Yenge, ben gidiyorum. Dediklerimi unutmayın. Nida asla dışarı çıkmayacak. Sen de gitmek zorunda kalırsan kapıyı üzerine kilitleyip gidersin," diye sözlerini bitirdi ve yerinden kalkarak kapıya yöneldi.

Nida, olduğu yerde dizlerinin üzerine oturmuş, başı yerde kalmıştı. Ne diyeceğini bilmiyor ne yapacağına karar veremiyordu. Amcasının dediği gibi babasının çok sert, acımasız ve ani karar veren bir yapısı vardı. Normalde çok tatlı ve sevecendi ama kızdığı zaman ne yapacağı belli olmazdı. Gözleri dolmuş, elleri titremeye başlamış, omuzları düşerken saçları yere dayanmıştı.

Ayla Hanım, Toni'nin arkasından çıkarak onu yolcu ettikten sonra tekrar gelip aynı yere oturdu. Nida ise olduğu yerde duruyor; ne sesi çıkıyor ne de hareket ediyordu.

Annesinin gözlerine sert bir bakış attıktan sonra ayağa fırladı:

"Hayır anne, ölürüm de babamın dediği adamla evlenmem! Benim sevdiğim var; ne olursa olsun onunla evleneceğim. Buna kimse engel olamaz!"

Sözleri mutfağın duvarlarında yankılandı. Cevap beklemeden kapıya yöneldi, adımlarında öfkenin sertliği vardı. Kapıyı ardına kadar açıp odasına girdiğinde, çarpışın sesi evin sessizliğini paramparça etti.

Kalbi göğsünde bir kuş gibi çırpınıyor, damarlarında ateş dolaşıyordu. Babasının kararı ağır bir zincir gibi boynuna dolanmıştı: Dışarı çıkmak yok, okula gitmek yok, hemen düğün… Hem de hiç tanımadığı bir adamla. "Hayır" demek neyi değiştirebilirdi ki? Ev, bir hapishaneye dönüşmüştü.

Bir an hayal kurdu: Sevdiğinin kapısına varıp "Ben sana geldim, başkasıyla evlenmeyeceğim," dese… Ama babası çok güçlüydü; çevrede herkes onun sözünü yasa bilirdi. Üstelik sevdiği evliydi, iki çocuğu vardı. "Beni al, uzaklara götür," dese bile gidemezdi. Çocuklarını, karısını bırakamazdı.

"Offf… Çok zor durumdayım, ben ne yapacağım?" diye inledi. Kendini yatağa fırlattı, yüzüstü uzandı. Saçları darmadağın, gözleri şişmişti. Umutsuzluk bedenini ağır bir yük gibi çökertmişti.

Nida odasında karalar içinde kıvranırken, Ayla Hanım mutfakta olduğu yerde hiç kımıldamadan duruyordu. Gözlerini yerin parkelerine sabitlemiş, ne yapacağını, nasıl davranacağını düşünüyordu. Bir kızı vardı ve onu çok seviyordu; fakat kocasının dediği dedikti, bunu da çok iyi biliyordu. Hele kızının birini sevdiğini öğrendikten sonra, kocasının hâlleri tamamen değişmiş, daha da katılaşmıştı. Her şeyi sorguluyor, ne yaparlarsa yapsınlar ona söylemeden hareket etmelerine alabildiğine öfkeleniyordu. Eskisi gibi evde neşeli değildi; her akşam yemeğini yer, tek kelime etmeden televizyonun karşısına oturur, sanki bir şeyler izliyormuş gibi görünürdü. Ama Ayla Hanım kocasını tanıyordu; o öyle bir adam değildi.

Kızının sevdiği bir adam olduğunu duyduğundan, üstelik bu adamın birkaç ev ötedeki komşuları olduğunu öğrendiğinden beri aşırı huzursuzluk yaşıyordu. Aslında Ayla Hanım da bu konuda çok rahatsızdı; kocasının bir şeyler yapmasından korkuyordu. İç savaş yeni bitmiş, insanlar huzuru ararken, onun böyle bir yaşlı bunak hakkında harekete geçmesi hiç de garipsenecek bir durum değildi.

Elleriyle dizlerinden destek alarak yerinden kalktı, mutfak camına doğru yürüdü. Eliyle perdenin kenarını aralayıp dışarı baktı. Güneş tam tepeye yaklaşmış, egemenliğini alabildiğine hissettirmeye başlamıştı. İnsanlar bir yerden bir yere gidiyor, sokak hiç boş kalmıyordu. Başını evin sağ tarafına çevirdiğinde, tam çaprazlarında siyah bir araç gördü; içindeki iki kişi gözlerini evlerine dikmiş onları izliyordu. Bu sahneyi karışıklık dönemlerinden tanıyordu. O zamanlarda da evlerinin çevresinde mutlaka sivil araç içinde askerler olur, evi gözetlerlerdi.

Hemen perdeyi kapattı, hızla dış kapıya yöneldi. Ayağına terliklerini geçirip hızlı adımlarla sivil aracın yanına vardı. Ayla Hanım'ı yanı başlarında bulan askerler camı açarak:

"Yenge, komutanımızın emri var. Buradan ayrılamayız, ne olur bizi anlayın," dediler ve ona rica eder gibi baktılar.

Ayla Hanım bu bakışlar karşısında bir şey söyleyemedi; yalnızca başını sallayarak evine geri döndü. Askerler ne yapsındı? Kocası emir vermişti, onlar da evi gözetlemekle yükümlüydüler. Aksini yapma imkânları yoktu.

Ayla Hanım, kocasının ne kadar ciddi olduğunu bir kez daha anlamıştı. Zaten mesleği gereği şakacı bir insan değildi; ama bu yaptıklarıyla aslında bir gözdağı veriyordu. "Ben çok ciddiyim" mesajını açıkça hissettiriyordu.

Düğün hazırlıkları başlamış, tüm eş dost haberdar olmuştu. Yaz ortasında düğün yapılacaktı. Baran da Lübnan'a yerleşecek, işlerini oradan sevk ve idare edecekti. Onun akrabalarının gelme şansı yoktu; bu yüzden düğün kız tarafında yapılacaktı.

Nida dışarı çıkmıyor, tüm hazırlıklar onun isyanına rağmen devam ediyordu. Aklında ise mutlaka bir yolunu bulup bu düğünü engellemek vardı ve bunu yapabileceği umudunu hep taşıyordu. Kuzenleri geliyor, hazırlıklara yardım ediyordu. Evde hummalı bir hazırlık süreci devam ediyor, telaş üstüne telaş yaşanıyordu.

Nida, üzerinde siyah yazlık bir entariyle su almak için mutfağa geldi. Mutfakta kimseler yoktu; ev de sanki boşmuş gibi görünüyordu. Suyunu içerken mutfağın kapısından evi dinledi; ortalıkta ne bir ses ne de bir insan vardı. Misafir odasından ufak tefek sesler geliyordu ama onlar da yok gibiydi. Sanki herkes kaybolmuştu.

Hızlı adımlarla odasına giderek siyah bir eşarbı başına geçirdi ve dış kapıya yöneldi. Kapıyı sessizce açtı. Ayağına bir çift terlik geçirip eşarbını boğazına kadar kapatarak yüzünü saklamaya çalıştı. Gözleriyle sağını solunu kolaçan ederken evin sol tarafına dönüp adımlarını hızlandırdı. Bir anda içine bir neşe, gözlerine ise umut dolmuştu. Heyecanlanmış, esaretten kurtulduğunu sanmıştı. Tam o anda karşısına iki iri yarı adam dikildi; gözlerindeki umut, kalbindeki heyecan bir anda yerle bir oldu. Gözlerini kısarak "Siz kimsiniz?" der gibi baktı.

"Nida Hanım, lütfen evinize döner misiniz? Babanıza rapor etmemize fırsat vermeyin," dediler. Bu sözleri duyduğunda celladının yanı başında onu beklediğini fark etti. Söyleyecek bir söz bulamıyor, geri dönmek istemiyordu. Aklı gitmesi ge-

rektiğini söylese de ayakları yerinden kımıldamamak için direniyordu. Askerlerden biri eliyle eve dönmesini işaret ediyor, diğerinin elindeki telsizden mekanik sesler yükseliyordu; birkaç saniye sonra normal bir ses geliyor, ardından yine o mekanik uğultu devam ediyordu.

Bir ara karşısındakileri ikna etmek için yalvarmayı düşündü; fakat sonra emir aldıklarını ve hiçbir gücün bu emri bozamayacağını hatırladı, vazgeçti. Bilinci kapanmış, başka hiçbir şey düşünemez hâle gelmişti. Çaresizce, isteksizce, omuzları düşmüş, ayaklarını sürüyerek geri dönüyordu. "Bir umut vardır" diye peşinden onu izleyen gözlere bakıyordu; ama o gözlerde en ufak bir yumuşama göremedi.

Hâlâ açık olan evin kapısından istemeyerek de olsa içeri girdi ve kapı arkasından sessizce kapandı. Başını öne eğerek doğrudan odasına yöneldi, her zamanki gibi kendini yatağa boylu boyunca bıraktı. Gözlerini kapattı. Sevdiği adama ulaşamaması, özgürlüğünün elinden alınması, tanımadığı ve istemediği bir adamla sırf babası istediği için evlendirilecek olması kanına dokunuyordu. Evlense ne olacaktı ki? Kalbi başkası için çarpıyor, başka birine umutlar besliyor, onunla hayaller kuruyordu. Babasına her itiraz edişinde şiddete maruz kalıyor, söz hakkı tanınmıyordu. Hayatından bıkmış, her şeyden vazgeçmişti.

Hava serinlemeye başlamış, vakit akşama dönmüştü. Sokaklar lambalarla aydınlanıyordu. Karşıdan karşıya çekilmiş renk renk ışıklar birbirleriyle yarışıyor, çevresini sarmış sinekler, eğlenceye dalmış gençler ve çocukların coşkusu ortama daha da canlılık katıyordu. İnsanlar yavaş yavaş kendine geliyor, iç savaşın karamsarlığını ve kayıplarını unutmaya başlıyordu. Düğünler bu yaraları sarmak için iyi bir vesileydi; insanları birbirine biraz daha kaynaştırıyordu.

Avlu gün ışığı gibi aydınlatılmıştı. Gelin için ortaya bir sandalye konmuş, müzik eşliğinde genç kızlar oyun oynuyor, eğleniyordu. Yaşlı kadınlar kenara çekilmiş, onları izliyor, ara sıra eşlik ediyorlardı. Genç kızlar kına evinde eğlenirken, erkekler sokakta davul ve zurna eşliğinde halay çekiyordu. Yorulanın yerini başkası alıyor, halay halkası hiç eksilmiyordu. Oyunlar uzuyor, halaylar sürüyordu; ama gelin kız bir türlü odasından çıkmak istemiyor, kına merasimi için amcasının evine gitmeyi reddediyordu.

Bir grup genç kına evinde eğlenirken, diğerleri gelini almak için evin kapısında şarkılar söylüyor, oyunlar oynuyordu. Kızının çıkmaması Antoini'yi rahatsız etmeye başlamıştı. Misafirleri bırakıp evine geldiğinde, herkes kızını ikna etmeye çalışıyordu. Antoini'nin geldiğini görenler kenara çekildi. Ayla Hanım endişeli gözlerle kocasına bakıyor, bir yandan da kızına babasının geldiğini haber ediyordu.

"Nida kızım, açar mısın kapıyı baban geldi, çok üzgün görünüyor. Hadi yavrum, insanlar burada senin için toplandı," diyordu.

"Hepiniz dışarı çıkın, kızımla bir de ben konuşayım," dedi Antoini ve akrabalarına işaret etti. Birkaç dakika içinde ev boşaldı, dış kapı kapandı. Sadece Ayla Hanım kapıya sırtını dayamış, endişeli gözlerle eşini izliyordu.

Antoini odasına gidip birkaç dakika sonra elinde kocaman yassı bir demirle döndü. Eşine bakmadan kızının odasının kapısına yöneldi. Demiri kilide sertçe vurdu, kapı darbenin etkisiyle sonuna kadar açıldı. Kapının hışımla açılmasıyla Ayla Hanım koşarak kızının odasına geldi, eşinin önüne geçip ellerine sarıldı.

"Ne olur Antoini, yapma lütfen. O daha bir çocuk, bazı şeyleri düşünemiyor. Düğününde yapılmaz, herkes bizi bekliyor," diye yalvarıyordu. Antoini demiri eşinin eline sıkıştırdı.

"Sen hele şu demiri dışarı götür, ben kızımla konuşacağım," dedi ve eşini elinin tersiyle itekleyerek dışarı çıkardı.

Nida yatağında iki büklüm olmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Ne konuşuyor ne de ağlıyordu; bilinci kapanmış gibiydi. Hâlâ ev kıyafetleri üzerindeydi. Sanki düğün onu ilgilendirmiyor, o da düğüne gitmeyecekmiş gibi duruyordu. Antoini hışımla yanına geldi, elinden tutup onu yatağından yere fırlattı.

"Ne demek oluyor bu yaptığın? Ben senin Baran'la evlenmeni istiyorum, sen bana karşı geliyorsun! Sen Baran'la evleneceksin, bu düğün senin!" diye bağırıyor, bir yandan da tartaklıyordu. Nida sessizlik içinde ağlıyordu. Babası aldırış etmiyor, hırpalamaya devam ediyordu.

Ayla Hanım toparlanıp hızla araya girdi, ellerini açarak kızını korumaya çalıştı.

"Tamam Antoini, ben ikna ederim. Birazdan hazırlanır çıkarız. Bak, sesin her yerden yankılanıyor, yapma artık," diyerek kocasını ikna etti. Antoini başka bir şey söylemeden odadan ayrıldı, mutfağa gidip bir bardak su içti. Sinirden gözleri kızarmış, ateşi çıkmış, kalbi hızla atıyordu.

Dışarıda eğlenceler sürüyor, geline kına yakılmış, oyunlar devam ediyordu. Gece ilerledikçe herkes yorulmuş, insanlar yavaş yavaş evlerine çekilmeye başlamıştı. Antoini ve ailesi de evlerine dönmüş, akrabalar toplanmıştı. Genç kızlar gelinle birlikte bir odada toplanmış, günü konuşuyor, bir yandan da eğlenmeye devam ediyorlardı.

İkinci günün sabahı düğün meydanı erkenden canlandı. Kadınlar tandır başında ekmek açıyor, gençler sofralar için masa ve sandalyeleri diziyordu. Erkekler, meydanın etrafında dolaşıp düzeni kontrol ediyor, her ayrıntının kusursuz olmasına dikkat ediyordu. Öğle vakti yaklaştıkça yemeklerin kokusu bütün köyü sardı; kazanlarda et kaynıyor, bakır tepsilerde pilavlar hazırlanıyordu.

Öğle sonrası, herkes meydanda toplandı. Gelin beyaz işlemeli elbiseyle, damat ise siyah takım elbiseyle ortaya çıktı. Nida beyaz gelinliği giymemek için direnmiş, "Matem günümde nasıl beyaz giyebilirim, bana siyah abiye elbise yeter" derken öfkesini bir kez daha kusmuş ama kimse onu dinememişti. Sessizlik çöktü; rahip dua ederek nikâhı başlattı. Gelin ve damadın isimleri yüksek sesle okunurken kalabalık derin bir huşu içinde dinledi. Nikâh kıyıldığında, meydanı bir anda alkışlar, zılgıtlar ve davul sesleri doldurdu.

Akşamüstü meydan bir anda şenlik yerine dönmüştü. Davulların ritmiyle gençler dabke halkasında ayaklarını yere vuruyor, yaşlılar kenarda kahvelerini yudumlayarak yeni evlilerin mutluluğunu izliyordu. Nikâhın kutsallığı tamamlanmış, herkesin gözünde Nida ile Baran artık bir aile olmuştu.

Ama Nida'nın içi karanlıktı. Kalabalığın alkışları ona zincir vurmuş gibiydi. Kalbi öfke ve acıyla çarpıyordu. Bu düğün onun için bir kutlama değil, bir mahkeme salonu gibiydi; hüküm verilmiş, ceza kesilmişti.

Direnmişti, evlenmemek için sonuna kadar savaşmıştı. Fakat babasının yumrukları ve hırpalayan elleri karşısında boyun eğmek zorunda kalmıştı. İçi kan ağılıyor, nefesi var gücüyle çıkıyordu ama onu kimse anlamıyor, duymuyordu.

Baran ile Nida, evlerinin kapısını her gün yeni bir misafire açarken, kendi kapalı dünyalarını kurmaya fırsat bulamıyorlardı. Göz göze geldiklerinde bile aralarına bir sandalye, bir kahve fincanı, bir ses giriyordu. Ayla Hanım, kızını boş bırakmıyor; bir gün kendisi, ertesi gün kardeşleri evin havasını dolduruyordu.

Antoini ise dışarıdan bakınca her şeyin yolunda olduğunu sanıyordu. Oysa karısının sert ve hırçın sözleri, gerçeği saklayan bir perde gibiydi:

"Artık onlar evli, bir aile oldular. Sen istedin, oldu. Rahat bırak kızı…"

Antoini, bu sözlerin ağırlığı altında susmayı seçti. İçinde bir şüphe kıvılcımı yanıyordu ama kimseye soramıyor, kimseye güvenemiyordu. Sessizliği, işlerine gömülerek kendini avutmanın bir yoluna dönüşüyordu. Baran'a sormayı ise aklının ucundan dahi geçirmedi.

Sonbahar, sessiz bir ihtilal gibi şehre sızıyordu. Ağaçlar, yapraklarını beslemekten vazgeçmiş, onları kaderlerine bırakmıştı. Sararan uçlar, birer çığlık gibi rüzgârda savruluyor, ama kimse bu fısıltıyı duymuyordu. İnsanlar, mevsimin telaşında meyvelere saldırıyor, yaprakların isyanını ayaklarının altında ezip geçiyordu.

Antoini'nin içi de aynı yapraklar gibi sararıyordu. Ne olduğunu bilmediği bir korku, bir huzursuzluk, göğsünde ağır bir taş gibi büyüyordu. Akşamları evine dönüyor, yemek masasından televizyonun karşısına geçiyor, sessizliğe gömülüyordu. Konuşmuyor, bakmıyor, sadece içine kapanıyordu.

Ama karakolda başka bir Antoini vardı. Emirler yağdıran, bağıran, kıran, döken… Gücünü yalnızca askerlere gösterebi-

liyordu. Onların yüzlerinde biriken kırgınlık, onun fark etmediği bir aynaydı. İnsanların ahı, sessizce üzerine yağıyordu.,

Asker Zeyid'in iki ay gibi kısa bir zamanı kalmıştı. Daha rahat geçirmesi gereken askerlik görevi, hayatını zehrediyordu; aldığı nefesi bile sorgular olmuştu. Korkuyordu; her şeyden, tüm insanlardan. Haber merkezinde oturmuş, duygularıyla boğuşuyordu. Sivil hayata başlamasına çok kısa bir süre kalmış, hayaller kurmaya çoktan başlamıştı. O kadar dalmıştı ki, statik seslerin çoğalmasını bile son anda fark etti. Kendini toparladı, seslere kulak kabarttı ve hiç tereddüt etmeden alarm tuşuna bastı.

Bir anda karakolda olağanüstü hâl verilmiş gibiydi. Askerler yerlerinden fırlamış, silahlıklarda bulunan silahlarına sarılmışlardı. Silahını alan toplanma yerine koşuyor, komutanın emri için hazır hâlde bekliyordu.

Antoini, alarm sesini duyunca haber merkezine koşmuş, kapıyı var gücüyle açmasıyla birlikte Zeyid'le göz göze gelmişti.

"Komutanım, ihbar var. Kaçakçılar sınırdan geçmeye çalışıyorlar, müdahale etmemiz gerekiyor," derken sesi titriyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, kekelemeye başlamıştı.

"Gelen ihbara göre çok büyük bir grup, komutanım. Emriniz?" diyerek sustu ve komutanın gözlerine bakıp kaldı.

Komutan, olduğu yerde Zeyid'e bakıyordu. Söylemek için kelimeler arar gibiydi. "Dur biraz" der gibi işaret yaptı ve haber merkezinin camından dışarıya bakmaya başladı. Askerler büyük bir telaş içinde toparlanıyor, silahlarını ve teçhizatlarını kontrol ediyorlardı. Eksiği olan koşarak gidip tamamlıyor, ardından tekrar yerine dönüyordu.

Askerler bu tür ihbarlara alışkındı; fakat bu kez havada farklı bir titreşim vardı. Telaşları daha keskin, endişeleri daha derindi. Komutanları henüz görünmemiş, emirleri yağdırmamıştı. Onlar ise hazır kıta hâlinde, nefeslerini tutarak bekliyorlardı. Dakikalar ağır ağır ilerliyor, her saniye aleyhlerine işliyordu. İhbar gelmişti ama belirsizlik daha da yakıcıydı: hangi bölge, ne kadar kalabalık bir grup, hiçbir şey net değildi. Arayan kişi kısa konuşmuş, ortalığa bir kıvılcım bırakmıştı; o kıvılcım bir anda bütün karakolu ateşe vermişti.

Antoini düşüncelere gömülmüş, dışarıda askerler hazır hâlde bekliyordu. Hava, ne yapılacağı bilinmeyen bir gerginlikle dolmuştu. Daha fazla beklemeyi reddeden Antoini, sert adımlarla karakoldan çıktı. Kapıda beliren komutanlarını gören askerler, bir anda hazır ol vaziyetine geçti. Antoini merdivenleri hızla inerek karşılarına dikildi.

"Beni rahatta dinleyin," dedi, sesi kararlı ama içinde gizli bir titreme vardı.

"Biraz önce bir ihbar aldık. Ne yazık ki bölge bilgisi verilmeden iletişim kesildi. Şüphelendiğim iki nokta var. İki takım hâline ayrılacağız ve her iki bölgeye baskın düzenleyeceğiz."

Rütbece üstün olanları yanına çağırdı, kısa ve keskin talimatlarını verdi. Askerler vakit kaybetmeden ikiye ayrıldılar, kamyonlara binip hızla karakoldan uzaklaştılar.

Antoini, araçların uzaklaşmasını izlerken içini bir duygu kapladı. Bu sefer farklıydı. Karar vermekte zorlanmış, içinden geçenleri adlandıramamıştı. Başarıyla dönmek de mümkündü, eli boş dönmek de… Ama içinde açıklayamadığı bir his büyüyordu. Kendini toparladı, odasına yöneldi. Geçerken haber merkezinde Zeyid'e talimatlarını ardı ardına sıraladı.

Odasına geçerek masasına oturdu ama içindeki kuşku bir türlü gitmiyor, kafasını sürekli meşgul ediyordu. Verdiği emirde hata yapmış olabilir miydi? Yoksa askerleri yanlış mı sevk etmişti.

"Tam bilgi almadan göndermese miydim?" diye aklından geçiriyordu ama artık çok geçti. Her zaman ani kararlar verir, hep haklı çıkardı. Bu sefer çok duraksamıştı ama artık yapacak bir şey yoktu.

Mutfakta görevli asker kahvesini getirip masasına bırakmıştı ama o farkında bile değildi. Kahvesinden bir yudum aldı ve önüne dönerek imzalanması gereken evrakları birer birer imzalamaya başladı.

Kamyon, toprak yolda hızla ilerlerken karoserin içindeki askerler savruluyor, tutunmakta zorlanıyorlardı. Geç kalmışlardı; hızlı hareket etmek zorundaydılar. Kaçakçıları sarp kayalık geçidinde yakalamaları gerekiyordu. Orada müdahale etmek kolay olur, zayiat vermeden geri dönebilirlerdi. Diğer takım başka bir yoldan ilerliyordu. Emir açıktı: Hangisi önce varırsa, müdahaleyi o yapacaktı.

Küçük tepeyi aştıklarında kaçakçılar çoktan geçitten geçmiş, ellerini kollarını sallayarak ilerliyordu. Askerleri fark ettikleri an hızlandılar; fakat katırlar ağırdı, fazla hızlanamıyorlardı. Askerler ise büyük bir süratle yaklaşmaktaydı. Kaçakçıların bir kısmı kayalıkların ardına siper alırken diğerleri kervanı alıp yollarına devam etti. Siperde kalanlar çatışacak, kervan ise sınırı geçmek için ilerleyecekti.

Askerler menzile girdiğinde silah sesleri patladı. Kurşunlar havada vızıldıyor, emirler ve haykırışlar birbirine karışıyordu. Kimileri tekerleri hedef alıyor, kimileri karoserin içindeki as-

kerlere ateş ediyordu. Araç durdu; askerler atlayarak sağa sola dağıldı, siperlere girip karşılık vermeye başladılar.

İlk şoku atlattıktan sonra hem ateşe karşılık veriyor hem de adım adım ilerliyorlardı. Vurulanlar yere yığılmış, kurşunun etkisiyle kıvranıyor; bazıları ise hareketsiz yatıyordu. Çatışma sürerken kervan hızla yol alıyor, sınırı geçmek için tüm gücünü harcıyordu.

Mermiler havada uçuşmaya devam ederken askerler kayalıklara iyice yaklaşmışlardı. Kervan ise sınıra çok yaklaşmış, hatta birkaç katır geçidi aşmıştı bile. Askerlerin ilerleyişini gören kaçakçılar, silahlarının ucuna beyaz mendil takarak kayalıklara yasladılar. Bu hareketi gören komutan hemen ateş kes emri verdi. Askerler oldukları yerde durumu kontrol etmeye çalışırken, silahlarını bırakan kaçakçılar hızla kaçmaya başladılar. Beyaz mendil ateşi durdurmuş, askerleri oyalamıştı; kaçakçılar ise sınıra doğru koşuyorlardı.

"Hassan, yanına iki kişi al ve şunları kontrol et. Sizler de arkadaşlarınızı koruyun," diye emir verdi komutan. Hassan ve iki arkadaşı tetikte, yavaş ve dikkatli adımlarla kayalıklara ilerlediler. Sipere girdiklerinde kimseyi bulamadılar; silahlarını bırakıp kaçmışlardı.

"Komutanım, kimse yok! Silahlarını bırakıp kaçmışlar!" diye haykırdı Hassan.

"Asker, koşun peşlerinden! Gördüğünüz anda öldürün hepsini, sakın yaşatmayın!" emriyle tüm askerler yerlerinden fırladı. Var güçleriyle koşuyor, güvenliklerini elden bırakmıyorlardı.

Kervanın çoğu sınırı geçmişti; kayalıkta kalan kaçakçılar ise hâlâ koşuyordu. Askerler menzile girdiklerinde silahlarını

ateşlediler, mermiler yeniden havada uçuşmaya başladı. Kaçakçılardan biri yere yığılırken, bir diğeri sekerek sınıra yetişmeye çalışıyordu. Askerler, yerde yaralı hâlde yatan kaçakçıyı ve vurularak ölen bir diğerini alıp araca taşıdılar. Ancak diğerleri kaçmayı başarmıştı.

Bu karakolda ilk kez böyle bir başarısızlık yaşanıyordu. İki asker ağır yaralanmış, biri şehit düşmüştü. Birkaç asker de hafif yaralıydı. Ortalık tam bir kaos ortamına dönmüştü. Herkes şok içindeydi; hiç beklemedikleri bir hezimetle karşı karşıya kalmışlardı. Şehitleri iki aracın önünde yerde yatıyor, yaralılardan biri acı içinde kıvranıyor, diğeri ise sessizce ölümle yaşam arasında gidip geliyordu. Hafif yaralı bir asker kendini bir taşa yaslamış, olup biteni anlamaya çalışıyordu.

Diğer ekibin komutanı ile çatışmaya giren komutan bir araya gelmiş, elleri bellerinde yaşadıkları hezimetin ağırlığını kabullenmeye çalışıyorlardı. Bir asker, yakalanan kaçakçıyı silahın dipçiğiyle dövüyordu. Rütbece kıdemli olan telsizi eline aldı, konuşma tuşuna bastığında statik ses beynine kadar işledi. Başını yere eğdi, burnunu buruşturup derin bir iç çekti. Şimdi bu manzarayı karakol komutanına nasıl anlatacağını düşünüyor, cesaretini toplamaya çalışıyordu.

"Komutanım, kaçakçılarla aramızda silahlı çatışma çıktı. Birini ölü, birini de yaralı yakalayabildik; maalesef diğerleri sınırı geçti. Bizim de bir şehidimiz, iki ağır yaralımız…" diye cümleye devam ederken telsizin öbür ucunda fırtınalar kopmuştu. Azarların biri bitiyor, diğeri başlıyordu. Antoini âdeta çıldırmış, yerinde duramıyor; sağında solunda ne varsa yerlere fırlatıyordu. Karakolda terör estiriyor, kimse tek kelime edemiyordu. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor, herkes kaçacak delik arıyordu.

Bağrışmaların arasında arka arkaya tabanca sesleri yankılandı. Bir anda karakol sessizliğe gömüldü. Komutanın sesi kesilmiş, ortalık acı bir sessizlikle sarılmıştı. Telsizin diğer ucundaki asker şoke olmuş, ne diyeceğini bilmiyordu. Kısık sesle konuşmaya çalıştı; parmağı konuşma mandalına basmamak için beynine direniyordu.

"Komutanım, orada mısınız? Sesim geliyor mu?" diyebildi ancak. Parmağını mandaldan kaldırıp kafasını kaldırdığında diğer ekibin komutanıyla göz göze geldi. Ne konuşabiliyorlar ne de ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Herkes donup kalmıştı. Telsizden duyulan silah seslerinin ardından komutanın sesi tamamen kesilmişti. Kimse dillendirmek istemiyordu ama akıllarında tek bir ihtimal dolaşıyordu: *Komutan intihar etti.*

"Komutanım, ne yapacağız? Emir verirseniz şehidimizi ve yaralılarımızı alıp karakola dönelim. Orada da işler yolunda gitmedi, bir an önce orada olmamız gerekiyor," dedi. Komutanın elindeki telsizi alıp bir ere uzattı.

"Hadi toparlanın, gidiyoruz. Bir an önce karakola varmamız lazım," diyerek karşısında şoka giren tim komutanının koluna girdi, kenara çekti. Matarasını çıkarıp yüzüne su serpti. Suyun etkisiyle kendine gelen tim komutanı, titrek bir sesle konuştu:

"Karakol komutanımız canına kıydı galiba… Ben öyle anladım. Sen de fark ettin mi?"

"Evet, komutanım, haklısınız. Askere emir verdim, toparlanıyoruz. Bir an önce karakola dönmemiz gerekiyor," diyerek sözlerini tamamladı.

İki tim arka arkaya dönüş yoluna geçtiler. Suratlar asılmış, yürekler burkulmuş, yaşanan can kaybı, yaralılar ve başarısız-

lık herkesin keyfini kaçırmıştı. Telsizde yaşanan belirsizlik ise bu acıların üzerine tuz biber olmuştu. Her geçen dakika yol biraz daha uzuyor, bitmek nedir bilmiyordu.

Görev timi ardı ardına karakola giriş yaptı. Ortalıkta nöbetçiler hariç kimseler yoktu. O kadar olay olmuş, şehit vermişler, yaralıları vardı ve karakolda silahlar patlamıştı ama ortalıkta sessizlik hâkimdi. Araçlar stop edilip askerler inmeye başladıklarında çavuş koşarak geldi.

"Komutanım, karakol komutanımız çok sinirlendi ve şarjörünü havaya sıktı. Bütün odasını alt üst etti, kendini odasına kapattı, kimseyi almıyor," diyerek tekmil verdi.

"Tamam çavuş, siz cenazemiz için tören tedbiri alın, hazırlıklarınızı yapın. Ambulans yaralılarımızı derhâl hastaneye götürsün. Ben gidip tekmil vereyim," diyerek emirlerini verdi ve komutanın odasına doğru yöneldi.

Karakolun en rütbeli askeri astsubay Azar, kılık kıyafetini düzelterek komutanın odasının kapısına geldi ve kapıyı tıklattı. Birkaç dakika olduğu yerde bekledi; ses gelmeyince tekrar tıklattı ama yine ses çıkmadı. Kapının kolunu tuttu, açıp açmamak konusunda tereddüt yaşadı. İçeride ne olduğunu kimse bilmiyor, neyle karşılaşacağını da tahmin edemiyordu. Elini geri çekti, duraksadı, olduğu yerden sağına biraz döndü. Ne yapması gerektiğine karar veremiyor, açıp içeri girse mi yoksa beklese mi diye düşünüyordu. Komutanın bir günü bir gününü tutmuyor, bazen tutarsız davranabiliyordu ama bu durum çok farklıydı. Dışarıda bir şehitleri ve iki yaralıları vardı. Bu, arkasını dönüp gidilecek bir durum değildi. Derken tekrar kapıyı tıklattı. Yine ses gelmeyince ani bir kararla komutanın odasına daldı.

Kapıyı kapatmadan olduğu yerde kaldı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, âdeta tüyleri diken diken olmuştu. Odaya oda demek için bin şahit gerekirdi. Her şey tarumar olmuştu: duvarlar paramparça, tavan delik deşik, koltukların her biri bir yerde kırık dökük, odanın camları yerle bir olmuş, komutanın çalışma masası parçalanmış bir hâldeydi. Komutan sırtını duvara dayamış, boylu boyunca yere uzanmıştı. Tabancası bir yanında, şarjörleri iki adım ötede bomboş, tetikleri geride duruyordu. Komutan gözünü bir noktaya dikmiş, hiç hareket etmiyor, nefes aldığı bile belli olmuyordu.

Astsubay yavaşça komutana yaklaştı, baştan aşağı süzdü. Ortalıkta kan yoktu. Şaşkınlığı devam ederken komutanın sesi çok kısık bir şekilde çıktı:

"Adamları kaçırdığımız yetmezmiş gibi bir şehit verdik, iki tane de ağır yaralımız oldu, öyle mi?"

"Maalesef komutanım başarısız olduk ve o da yetmezmiş gibi can kaybı da verdik," diyebildi astsubay.

"Tören merasiminin hazırlıklarını yapın, o şehide karşı son görevimizi yerine getirelim. Sonra da merkeze gönderelim. Siz de raporlarınızı hazırlayın, merkeze bir an önce iletmemiz gerekiyor," dedi komutan, hâlâ gözlerini aynı noktaya dikmiş bir hâlde. Göz kapaklarında, vücudunda en ufak bir kımıldama yoktu.

Astsubay "Emredersiniz komutanım," diyerek odadan çıktı. Alana gelerek hazırlıkların daha hızlı yapılması için emirlerini sıralamaya devam etti. Emirlerini veriyordu ama yüzü bembeyaz olmuş, kafası karışmıştı. Komutanını ve odasını o şekilde görmesi psikolojisini bozmuş, bambaşka bir hâle getirmişti. Kim baksa yüzündeki bu hâli fark ediyordu ama kimse "Ne oldu?" diye soramıyordu.

Onlar hazırlıklara devam ederken, ağır yaralı askerler ile hastanede tedavi görmesi gereken diğer asker çoktan askerî ambulansla gönderilmişti. Tören için her şey hazırlanmış, komutanın gelmesi bekleniyordu. Astsubay yeniden komutanın odasına gitti; biraz önce yaşadıklarını hatırladıkça tüyleri diken diken oluyordu. Aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyordu ama tören için hazır olduklarını birisinin bildirmesi gerekiyordu ve bunu yapacak kişi de kendisiydi. Kapıya geldi, tıkladı. Yine ses yoktu. Biraz daha bekledi ve tekrar denedi.

"Gel," diyen ses çok cılız ve isteksiz çıkmıştı. Astsubay hemen odaya girdi. Olduğu yerde duran komutanına selam verdikten sonra tören için hazır olduklarını bildirdi. Bu sefer komutan gözlerini zoraki çevirdi, sesin geldiği tarafa baktı ve gözleriyle "tamam" işareti yaptı.

"Komutanım, kalkmanıza yardım edeyim isterseniz," diyen astsubaya eliyle çıkması için işaret etti. Astsubay tekrar selamını vererek odadan çıktı.

Antoini kendini toparlamaya, kalkmaya çalışıyordu ama ruhu, beyni, kalbi buna müsaade etmiyordu. Verdiği emir bir askerin ölümüne, birkaç askerin yaralanmasına ve kaçakçıların kaçmasına sebep olmuştu. Görevinde hata yapmıştı. Bu kadar tecrübeli bir asker böyle hatalar yapmamalıydı ama yapmıştı. Yerinden doğruldu, üzerini kontrol ettiğinde her tarafı toz toprak içindeydi. Masasının arkasındaki dolabı açtı, diğer elbisesini çıkardı, giydi. Kendine çeki düzen verdi ve hiçbir olumsuzluk yaşamamış gibi, gururlu bir komutan edasıyla karakolun kapısında dimdik durdu.

Komutanın kapıda belirmesiyle birlikte diğer askerler hazır ol vaziyeti aldılar ve komutanlarını beklemeye başladılar.

Antoini, bölüğün karşısına dikilmiş, güçlü ve gururlu bir eda ile askerlerine seslendi:

"Biz burada bu görevi yaparken, gerekirse vatanımız, milletimiz için ölmeye ant içmiş kişileriz. Bizi diğer insanlardan ayıran özelliğimiz budur. Bugün sonsuzluğa uğurlayacağımız silah arkadaşımız kahramanca çarpışmış, kaçakçıları yakalamak için giriştiğiniz çatışmada şehit olmuştur. Hepimiz çok üzgünüz."

Sözlerini bitirdiğinde gözleri dolmuştu. Daha fazla konuşmak istemedi, astsubaya bakarak törene devam etmesi emrini bakışlarıyla verdi.

Antoini sabahın ilk ışıklarıyla kalktı. Tıraşını olmuş, üniformasını itinayla giymişti. Karakola gitmek için hazırlanırken evin içinde sessiz bir kararlılık vardı. Kapıya yöneldiği anda zil çaldı. Kapıyı açtığında karşısında şoförü duruyordu.

"Komutanım… askerî polisler geldi. Kapıda sizi bekliyorlar," dedi ve gözlerini kaçırarak kenara çekildi.

Antoini, sözlerin anlamını hemen kavradı. Bu kadar hızlı olacaklarını hiç beklememişti. Kapıyı açık bırakarak içeri döndü. Eşiyle göz göze geldi.

"Canım… askerî polisler beni almaya gelmiş. Kaçakçıları elimizden kaçırdığımız ve o çatışmada şehit verdiğimiz için askerî mahkeme ifademe başvuracak. Belki birkaç gün misafir ederler beni," dedi. Sesinde hem suçluluk hem de kabulleniş vardı.

Eşinin ellerini kısa bir süre tuttu, sonra hiç arkasına bakmadan kapıdan çıktı. Dışarıda bekleyen askerî polis aracının kapısı açıldı, Antoini ağır adımlarla binip oturdu. Araç sessizce hareket etti, sokak geride kaldı.

Adalet binasında hâkim karşısına çıktığında yüzünde yorgun ama dik bir ifade vardı. Kısa bir savunma yaptı, kelimeler boğazında düğümleniyordu. Karar çabuk verildi: "Yargılamanın devamına ve tutuklanmasına…"

Aynı polisler onu alıp askerî cezaevine götürdüler. Kapılar gürültüyle kapandı; demir parmaklıkların ardında yeni bir hayat başlamıştı. Antoini, hücrenin soğuk taşlarına bakarken, bir zamanlar gururla taşıdığı üniformanın ağırlığını şimdi omuzlarında bir yük gibi hissediyordu. Tek kişilik hücresinde demirden yapılmış yatağın üzerine eski bir yatak bırakılmıştı. Küçük odasını inceliyordu: Duvarları kireçle sıvanmış, küçük bir havalandırma camı vardı. Ufak bir lavabosu bulunuyordu ve çeşmesinden aralıklı olarak su damlıyordu. Tuvaleti ise lavabonun yanında, eski bir klozet şeklindeydi; etrafı bir metre yüksekliğinde duvarla çevrilmişti. Kapısı zaten yoktu.

Nida'nın, gönülsüzce yaptığı evliliğinde en yakın dostu, arkadaşı annesi olmuştu. Baran işe gittikten sonra evdeki işlerini bitirir, ardından annesi gelir; saatlerce dertleşirlerdi. İstemeden yapılan evliliğin güçlüğünü annesiyle paylaşarak hafifletir, biraz olsun rahatlardı. Annesi, anne olmanın yanında âdeta psikoloğu olmuştu. Nida sürekli ona sıkıntılarını anlatıyor, kafasının rahatlaması için kendini annesine bırakıyordu. Bazen dizlerine yatar, ölüp giden hayallerini annesine anlatırdı. Annesi kızının saçlarını saatlerce okşar, onun acılarını ve yitip giden hayallerini birlikte seyrederken beraber hüzünlenirlerdi.

Evliliğin ilk dönemlerinde Nida genellikle annesine giderdi. Ancak son dönemlerde iyice ağırlaşmış, hareketleri kısıtlanmıştı. Karnı her geçen gün daha da irileşiyor, bebeği ise yerinde durmuyor, sürekli tekmeler savuruyordu. Bu durum Nida'nın hareketlerini sınırlıyor, özgürlüğünü kısıtlıyordu.

Artık Ayla Hanım kızının evine geliyor, günlerdir yaşadıkları sahneleri kızının evinde yaşıyorlardı.

"Anne, babam ne yapıyor? Uzun zamandır görmüyorum. Çok kızıyorum, darılıyorum ama sanırım bir o kadar da özlüyorum," derken gözleri dolmuş, uzaklara dalmıştı ki; karnındaki yaramaz, onu bu duygusallıktan çıkarmak için güçlü bir tekme savurdu. Nida'nın ağzı açık, gözleri karşıya dikilmişti. Yediği tekmenin verdiği tatlı sert acıyı sevinç ve mutlulukla karşıladı. Fal taşı gibi açılan gözleri normale dönerken, verdiği tepkiyle açık kalan ağzı dudaklarının titremesiyle toparlandı ve usulca kapandı. Gözlerini kapattı, annesinin dizine tutundu, kafasını kaldırdı. Islanmış, hüzünle kaplanmış; ağlamakla ağlamamak arasında gidip gelen gözlere baktığında:

"Anneee, sen iyi misin? Çok tuhaf olmuşsun, hiç fark etmedim. Anlatır mısın lütfen?" dedi. O an beyninde şimşekler çakmıştı. Kendi dertleriyle annesini boğarken onu ihmal etmiş, bir gün bile olsa hâlini hatırını sormamış, kalbine dokunmamıştı. Ama annesi de hiçbir şeyden bahsetmemiş, sanki hiçbir derdi yokmuş gibi her anını kızına vermiş, onunla ilgilenmişti. Evliliğe alışması, mutlu olması ve sevmediği hâlde evlendirilerek biçilmiş ölçüsüz kefen içinde iyilikler yaşaması için elinden gelenin fazlasını yapmıştı.

O bunları yaparken Nida hiç farkına varamamış, hep kendisini ön planda tutmuştu. Annesiyle çok şey yaşamadan, daha çocukluktan çıkmak üzereyken evlendirilmişti. İnsan hayatına en iyi arkadaş olan annenin dostluğunu yaşamayı bilmemişti. O acıları şimdi çıkarıyordu ama bu kez de kendisini anlatmaktan annesinin ne hâlde olduğunu unutmuştu. Belki de bu anı görmesi hiçbir zaman mümkün olmayacaktı. Annesi zaten kendi sıkıntılarını hiçbir zaman anlatmaz, kendi içinde tartar

biçer, kendince bir çözüm bulur ve hallederdi. Belki de dünyanın en zor erkeğini bu şekilde, yıllardır idare etmiş; ömürlerine ömür katmıştı.

"Kızım, sana bir şey diyeceğim ama üzülmeyeceksin, tamam mı?" derken iki eliyle kızının yanaklarını okşadı, sonra elini karnına indirerek torununa dokundu.

"Ne oldu anne?" diyerek olduğu yerden irkildi, doğruldu Nida.

"Babanı içeri aldılar kızım. Bir görevinde yanlış kararlar vermiş ve o yüzden mahkemeye sevk ettiler. Mahkeme bitene kadar da hapiste kalacak."

"Anne…! Neden anlatmadın bana? Böyle bir konu saklanır mı?" derken kızgın ama seven gözlerle annesinin gözbebeklerine kitlenmişti Nida. Onu üzmek istemiyordu ama böyle bir şeyin saklanmasına da bozulmuş, alınmış; sanki dışlanmış gibi hissetmişti.

"Kızım, haklısın ama senin durumun ortada. Gebesin ve böyle bir şeyi sana söylemek hem sana hem de bebeğine zarar verebilirdi. Mahkemeye çıktı ve ikinci mahkemeye kadar tedbir amaçlı içeride kalacakmış, hâkim öyle demiş," derken kızının saçlarını ellerine almış, okşuyor, dudaklarına götürerek kokluyordu.

"Senin saçının teline zarar gelmesini istemem. Bu tatlı kokunun bitmesine, bozulmasına izin vermem yavrum," derken kızının kafasını kendine çekti ve göğsüne yasladı. Annesinin kokusu burnunun deliklerinden geçerek beynine ulaştığında Nida kendinden geçmiş, her şeyi unutmuş, gözleri kendiliğinden kapanmıştı.

Nida gözlerini açtığında kanepenin üzerinde sırtüstü ya-

Henüz bebekken annesi tarafından terk edilen Eylül, hayatın en ağır yükünü omuzlarında taşımak zorunda kaldı. Üvey annesinin işkencelerine karşı dimdik ayakta durdu ama kader her seferinde onu biraz daha yalnızlığın koynuna, sessizliğin içine, örgütün karanlık bağrına itti...!

Bu roman, genç bir kızın hayatta kalma mücadelesini, özgürlük uğruna ölümü dahi nasıl göze alışını anlatıyor. Eylül'ün sessiz çığlığı, sadece kendi hikâyesi değil; aynı zamanda insan ruhunun en derin yaralarına, en güçlü direnişine tanıklık eden bir serüvendir.

Bu romanın hikâyesi gerçeğin ta kendisidir...

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786253 600181